

Exèrcit Català

R. 15926

Endressa n° 1

Exemplar n° 017

DE LA DIGNITAT EN EL MALAR I LA VIRTUT EN L'OBEDIR.

Per ésser un bon soldat de l'Exèrcit Català, són indispensables, ultra totes les virtuts del ciutadà perfecte, aquelles virtuts que, desenrotllades en el cor evidencien tot el que de gran i de diví conté l'esperit humà.

El fet que un soldat, en temps de guerra, estigui exposat a passar, avui, nits gelades al descobert, demà, a efectuar precipitades marxes muntanya amunt en dies si mal no be, de calor inaguantable; que estigui, paral·lelament exposat a caure malalt, o ferit, i àdhuc mort, implica, de part d'aquest, l'excelsa virtut de la generositat sens limits, i el do del màxim renunciament per mor de la Causa. Així s'explica que el sacrifici sigui voluntari, i sigui només assolible als homes d'ànima gran que saben bastir una ara en el seu cor on, com una llàntia encesa s'hi consumeixin, en holocaust

Exercici Català

Exercici de...
117

DE LA TIGRE EN L'AMAR LA
VIRIUT EN L'AMAR LA

Par ésser un bon soldat de l'Exercit
de Catalunya, cal que tingues una
virtut que és la de la valentia,
perquè quan estigues en el camp
de batalla, has de saber que no
pots retrocedir davant l'enemic,
sinó que has de lluitar fins a
l'últim moment, i si cal, fins a
la mort. A més, cal que tingues
una gran força física, perquè
has de poder suportar les
dificultats que et pugui presentar
l'enemic, i que tingues una gran
resistència, perquè has de poder
suportar les fatigues de la guerra,
i que tingues una gran capacitat
de resistència, perquè has de poder
suportar les privacions de la guerra,
i que tingues una gran capacitat
de resistència, perquè has de poder
suportar les privacions de la guerra,
i que tingues una gran capacitat
de resistència, perquè has de poder
suportar les privacions de la guerra,

totes les atribucions de la personalitat propia.

Es sols posseint aquestes refinades qualitats, que els soldats poden mantenir en vigor la moral d'un exercit i tenir allunyada l'anarquia pèrfida, que enderroca el formos edifici de les patriotiques milicies. Son aquestes virtuts del soldat lo que forneix al Comanament el poder i la força moral necessàries per l'estricta respecte i l'autoritzen a la imposicio del càstig, àdhuc sever, en aquells casos on hi hagi delinqüiment o manca.

Dues virtuts, doncs, hi ha a cultivar i estimar per part dels soldats: LA SUBORDINACIO i L'OBEDIENCIA. No perc, la subordinacio vergonyosa i baixa i l'obediència servil i indigne. La noble i austera SUBORDINACIO i la devota i entusiasta OBEDIENCIA.

De part del Comanament, les virtuts d'austeritat i noblesa, son encare més exigibles. Els superiors no deuen mai abusar dels subordinats. Això crea la malavolència i engendra la rencúnia de baix a dalt. Jamai pero tampoc, el Comanament, no es decandirà en una actitud de

debilitat. Això produeix el despreci i la desestima i repercuteix fatalment en l'organització fonamental de l'exèrcit. El punt mig d'aquests dos extrems, és lo que dona, al que l'exerceix, les condicions de comandament; cosa que queda limitada en ésser just i noble, tot simplement. Car, hom deu premiar amb plaer i punir amb sentiment, però premiant i punint sempre que sigui necessari. Mai no deu d'humiliar-se ni ferir la dignitat humana, cosa altament vulnerable, i digna de respecte complet igual en l'últim com en el primer de tota gerarquia. Cal, això sí, exigir del subordinat el compliment estricte del seu dever; com cal també emparar-lo i protegir-lo en els seus infortunis i desgràcies. En una paraula, emmirallarà a tot-hora les seves resolucions en les normes inalterables de la justícia i la noblesa.

En les condicions del manar i de l'obeir hi ha de tenir part principalíssima, la DISCIPLINA. Amb la disciplina es conserven incolumes totes les altres virtuts. Quan la disciplina es relaxa, tot decau. Sense la disciplina un exèrcit, no

sols deixa d'ésser exèrcit sino que es torna una cosa repulsiva que es fa avorrir fins pel seu propi país. Amb disciplina un exèrcit es fa respectar fins pel mateix enemic. El capir la disciplina representa saber gustar de l'ordre, i trobar estímuls ja només en els principis d'autoritat. Per això la disciplina manté la puntualitat en el servei, l'exactitud en l'obediència, les mires escrupoloses en el compliment de lleis i reglaments, el respecte a l'home civil i a la propietat privada, l'apreci personal d'hommateix, la netedat, les bones maneres, la repugnància als vicis..

La disciplina en un exèrcit no s'implanta en un dia - és filla de la costum i de l'educació moral; neix de l'acció continuada d'un just i paternal comandament i un cordial companyerisme. Els superiors, millor dit el Comandament, és qui deu representar el centre dinàmic d'on la disciplina irradia. El qui comana ha de tenir sempre present que aquesta educació moral que la disciplina demana s'obté més per l'encertada aplicació dels correctius en les petites man-

mais de la d'enseigner l'exercice
 que ce sont les deux repulsi-
 que se le avortir fins del seu pro-
 pi pais. Amb disciplina un exor-
 cit es la respectar fins del ma-
 jais enemis. El cas de la disci-
 plina representa saber guanyar de
 l'ordre, i trobar castig a la no-
 men en els principis d'educació.
 Per això la disciplina manté la
 puntualitat en el servei. L'exco-
 rtió en l'obediència. Les armes
 esportives en el compliment de
 l'obra i reglament, el respecte a
 l'honre civíl i a la propietat pri-
 vada. L'aspecte personal d'hom ma-
 jais, la modestia, les bones man-
 res, la responsabilitat als vicia...

La disciplina en un exercici no
 a'implanta en un dia. És l'obra
 la comença i el desenvolupament
 heix de la part de l'educació
 Just i puntual, començant a
 cordial i cooperatiu. Els exor-
 cista millor dir el desenvolupament
 que deu representar el centre de
 nímico d'on la disciplina s'extendeix.
 El qui comença ha de fer-ho sempre
 present que aquesta educació mo-
 ral que la disciplina demana s'ap-
 té més per l'ensenyament aplicació
 de la correctiva en les petites man-

cances, que pel dictamen de grans càstigs en els delictes greus.

Aquests petits correctius, sense que siguin humiliants pel qui els pateix ni moguin a avorrir l'autoritat que els imposa, deuen ésser immediats a la culpa. Demés, deuen ésser economitats amb prudència, i graduats justicierament, d'acord a les circumstàncies de persona, lloc i temps, fins arribar als que requereixen formació de procés.

En la història de les grans insubordinacions militars, es troben els antecedents que demostren com els grans càstigs, per exemple, de cadena perpètua i afusellament, han tingut d'ésser fatalment aplicats tan sols per haver negligit un dia el puniment de mancances lleus. Aquestes havien semblat, de primer, insignificants, i, sense càstig, s'havien convertit de dia en dia en mancances més i més greus i, per tant, més punibles.

EL GENERAL EN CAP

Juan María

cançons, que del dictamen de gran
càstic en els delictes greus.

Aquesta política correctiva, sense
que sigui humanitària pel que als
pateix ni motiu a evitar l'auto-
ritat que els imposa, demana ésser
limitada a les causes. Demana ésser
ésser econòmicament amb parcònia,
gratia i absolució, i acord
Les circumstàncies de persona,
lloc i temps, fins a dir que
reparar el dany de la proced.

En la història de les grans in-
surreccions militars, es troben
els antecedents que demostren com
els grans castells, per exemple, de
cadava per tota l'història, han
tingut d'ésser totalment aplicats
tant a les forces militars com als
el parlament de mancomunes. I
Aquestes haves sempre de primer,
insuficients, i sense càstic,
a l'haver convertit de dia en dia
en mancomunes i no en grans, i per
tant, més grans.

El General en Cap

[Faint signature and stamp]

RF-12-52